της Ελένης Πετάση

Δημ. 2002.

από την αφετηρία...

Στην αφετηρία ενός πληθωρικού θεατρικού χειμώνα, τέσσερις ανομοιογενείς μεταξύ τους παραστάσεις, με κοινούς στόχους: την εισαγωγή του κοινού στη θεατρική απόλαυση

Δυο φτερά και δυο μαχαίρια στο κενό

«Ήττα», «Μνήμη», «Τέχνη», «Μετάνοια», «Λήθη». Πέντε αποσπασματικοί μονόλογοι του Δημήτρη Δημητριάδη συντίθενται από τον Θόδωρο Τερζόπουλο και γίνονται πεδίο διερεύνησης των σχέσεων αρσενικού - θηλυκού. Όπως και στο *Κουαρτέτο* του Χάινερ Μύλλερ, ο σκηνοθέτης χειρουργεί με σχολαστική ακρίβεια ευαίσθητες εσωτερικές διακυμάνσεις και, χρησιμοποιώντας όλες τις δυνατότητες του σώματος, στοχεύει να κατακτήσει εκείνον το ρυθμό, τους ήχους, την υποκριτική που μπορεί να εκφράσει το άλεκτο.

Γιατί τα πρόσωπα του Δημητριάδη έχουν φωνές αλλά δεν «ακούγονται», έχουν κοινές επιθυμίες και σκέψεις που δεν καταφέρνουν να συναντηθούν, συνομιλούν αλλά δεν επικοινωνούν. Είναι πρόσωπα μοναχικά που εκφράζουν στο κενό τον πόνο, τη μοναξιά, τον έρωτα, το μίσος, το πάθος, *«πράγματα που χάθηκαν και ίσως να μην ξαναβρεθούν πια»*.

Το γεγονός ότι το έργο αποκτά διαλόγους που ερμηνεύονται (χωρίς απαραίτητα να διασταυρώνονται) από δύο ηθοποιούς, όχι μόνο ενδυναμώνει την πρόθεση του συγγραφέα αλλά δημιουργεί συγκρούσεις απαραίτητες για τη σκηνική παρουσίασή του – στην προκειμένη περίπτωση κυρίως οντολογικές αφού, εντέλει, η ρήξη γίνεται με τον ίδιο μας τον εαυτό.

Στη μινιμαλιστική παράσταση του θεάτρου Άττις, δύο λευκά φτερά, δύο μαχαίρια και δύο «σώματα ψυχών» (Τάσος Δήμας, Σοφία Χιλλ), που συνδιαλέγονται σε έναν άδειο χώρο, αρκούν για να αποδώσουν στην ουσία του τον στοχαστικό λόγο του Δημήτρη Δημητριάδη.

© JOHANNA WEBER

Τάσος Δήμας, Σοφία Χιλλ στη «Λήθη» του Δημήτρη Δημητριάδη, όπως τη σκηνοθέτησε ο Θόδωρος Τερζόπουλος για το θέατρο Άττις